

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. (poprzednio: G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N.)
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt VI Ga (...),
w sprawie z powództwa G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. (obecnie: G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.)
przeciwko S. w H. (Niemcy)
oraz S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2017 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwoty po 1800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 marca 2015 r., wniesiona przez stronę powodową, została oparta o zarzuty naruszenia przepisów postępowania: art. 379 pkt 5, art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 176 Konstytucji.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, którego przedmiotem było powództwo o zasądzenie kwoty zaliczki uiszczonej w ramach wynagrodzenia za roboty budowlane. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Wyrok Sądu Okręgowego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.